

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΤΗΣ . . .

I

Αὐγή τις ἀποφράς θὰ ἀνατείλλῃ
Καὶ μάτην πανταχοῦ θὰ σὲ ζητήσω
Ταχεῖαν λιθυρίδα θ' ἀπαντήσω
Ἐπάγουσάν σε ποθητὴ μου φίλη.

Μάτην θὰ τείνω πανταχοῦ τὸ βῆμα
Σὲ ποντίας θὰ ἀναψύχῃ αὔρα
Βυθίζουσαν τὰ ὄμματα τὰ λαῦρα
Εἰς τὸ ἀργυροκύανον τὸ κύμα.

Ψεκάδων ἀλμυρῶν νέφος ἀτμῶδες
Τὴν χιονώδη ὄψιν σου θὰ βραῖνη
Καὶ ἐν ἐκστάσει θείᾳ θὰ σ' εὐφραίνῃ
Τὸ πνεῦμα τοῦ Ζεφύρου τὸ εὐώδες.

Τίς οἶδεν ἐν ὁδῶν ἄλθηθεῖ
ἂν ὀπισθὲν σου τότε βλέμμα τείνεις
κ' ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς μαρμαρίνης
Τίς οἶδε ἂν ἐν δάκρυ κυλιθῆ.

II

Κ' ἐγὼ εἰς ἀπαισίαν φρεναπάτην
Θὰ σὲ ζητῶ ὅπου τοςάκις σ' εἶδον
Ἐκλησουσῶν ἀνάπλευς ἐλπίδων
Θὰ σὲ ζητήσω πανταχοῦ πλὴν μάτην

Βωδὸν βωδὸν τὸ κύμα τοῦ Φαλήρου
μακρὰν πῶς σ' εἶδε θέλει ψιθυρίσει
καὶ εἴρων πάλιν θέλει μὲ φωτίσει
Ἐ Φοίβη ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἀπείρου.

Κ' ἐγὼ ἐπὶ τοῦ βράχου θὰ καθήσω
Τὴν ἄρρητόν μου νίγων τὴν ὁδῶν
Κ' εἰς τοῦ πελάγους ἀπελπίς τὴν δίνῃ
Τὸ ἔνδακρό μου βλέμμα θὰ βυθίσω.

Καὶ οὕτω μόνον ἐν ἐκστάσει θείᾳ
 Ἴσως εἰς τοῦ ὀρίζοντος τὸ βάθος
 Τὸ ἄρρητον τὸ μέγα μου τὸ πάθος
 Σὲ φέρει πρὸ ἐμοῦ ἐν ὄπτασίᾳ

III

Τίς οἶδε πλήν... — συγχώρει τὴν πικρίαν —
 Ὅταν ἐγὼ εἰς μάγους ὄπτασίας
 Σ' ἐπιζητῶ· ἂν φίλος νεανίας
 Δὲν σοῦ κινεῖ τὴν ἄστατον καρδίαν.

Τίς οἶδε ἂν τὸ βλέμμα σου δὲν τείνεις
 Εἰς προσφιλοῦς Ἀδωνιδος τὸ βλέμμα
 Εἶνε θερμὸν τῶν γυναικῶν τὸ αἶμα
 Καὶ ἀλλετ' ἡ καρδία μετὰ δίνης.

Ἢ πίστις μῦθος εἶνε παιδαρίων
 Χιμαίρας δὲν διώκει ἡ νεότης
 Εἶνε ὁ ἔρωσ ἀστατος θεότης
 Ψυχὴ πετώσα ἐπ' ἀνθῶν μυρίων.

Ἦ τὸ ἠξεύρω τοῦτο· Ν' ἀπαντήσω
 Οὐδὲ τολμῶ, ἀγάπην αἰωνίαν
 Μίαν ζητῶ τοῦ στήθους σου γωνίαν
 Μνήμης τολμῶ ἀκτῖνα νὰ ζητήσω.

Καὶ ἡ ἀκτίς αὐτὴ ἐν τῇ σκοτίᾳ
 Τοῦ χωρισμοῦ σου· προσφιλῆς Μαρία
 Θὰ θάψῃ τῆς καρδίας μου τὴν πικρία
 Θερμὴ καὶ προσφιλῆς παρηγορία.

1886.

ἩΓΕΤΑΘΙΟΣ Π. ΙΩΑΝΝΟΥ

